

Arrest

nr. 219 215 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 31 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beschikt over de Soedanese nationaliteit en werd geboren op 15 januari 1986 in Sennar. In 1996 verhuisde u samen met uw ouders naar Khartoem waarna u van 2004 tot 2010 in Ethiopië voor piloot studeerde. U keerde daarna terug naar Khartoem waar u als piloot aan de slag ging en er in mei 2012 trouwde. In februari of maart 2013 was u in uw wagen op weg naar het huis van de familie van uw vrouw toen u zich in de woestijn aan de kant moest zetten omdat u een probleem had met de motor van uw wagen. U moest wat benzine in uw motor doen en wachten tot de motor opnieuw startte toen er een wagen aan de andere kant van de weg stopte op een veertigtal meter van waar uw wagen stond.

U zag zes mensen uitstappen waaronder 3 mensen in militair uniform. Ze maakten de koffer van de wagen open en lieten iemand uitstappen met handboeien om. Op dat moment begon u dit te filmen met uw telefoon. Een van de uitgestapte militairen haalde zijn pistool boven en schoot een kogel in het hoofd van de gehandboeide persoon. U werd bang op dat moment, startte uw wagen en reed weg naar het huis van uw schoonfamilie. Tijdens het wegrijden werd er twee maal op uw wagen geschoten maar u slaagde erin weg te rijden. U reed naar het huis van de familie van uw vrouw waar u de nacht doorbracht en er de video op uw telefoon naar een CD kopieerde en die daarna wiste van uw telefoon. U ging de dag erna naar uw huis waarna u de CD met de video op ging verbergen in het huis van een vriend van u. U ging daarna naar het huis van uw vader en toen u terug naar huis ging zei uw vrouw dat er mensen waren langsgekomen die op zoek waren naar u. U werd daarna ook nog opgebeld door uw vader die u zei dat er bij hem thuis ook mensen waren langsgekomen op zoek naar u. De dag erna ging u naar de luchthaven om te gaan werken en toen u daar aankwam werd u opgepakt en meegenomen naar een gevangenis. U verbleef 5 maanden lang in de gevangenis, waar u dagelijks gemarteld en mishandeld werd en men vroeg er u om de video te geven die u gemaakt had maar u bleef ontkennen dat u over dergelijke video beschikte. Na 5 maanden in de gevangenis kwam de officier, degene die u gezien had toen hij een man doodschoot. Hij zei dat ze u nog een maand lang de kans zouden geven om iets te zeggen en dat u anders vermoord zou worden. Een maand later werd uw cel op een avond geopend en werd u meegenomen door iemand naar een wagen die buiten de gevangenis klaarstond. U werd meegenomen naar het noorden van Soedan en de man die de wagen bestuurde legde u uit dat uw vader u maandenlang gezocht had en daarvoor een persoon had ingeschakeld die voor de Soedanese autoriteiten werkte. U ging daarna, eind 2013, naar Egypte waar u een jaar in Cairo verbleef en ging dan naar Libië. In mei 2017 maakte u de oversteek naar Italië waarna u via Frankrijk naar België kwam begin juli 2017 en er internationale bescherming verzocht op 21 maart 2018.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw medische attesten blijkt immers dat er bij u PTSD werd vastgesteld. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er u gedurende uw twee persoonlijke onderhoudsverschillen keren gezegd dat u een pauze mocht houden wanneer u wilde. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u op weg was naar het huis van uw schoonfamilie toen u aan de kant van de weg moest stoppen omwille van motorpech. U zei dat u ten oosten van de weg stopte en dat er toen een andere wagen stopte, wat verder van u, ook ten oosten van de weg (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.10). Toen er u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS gevraagd werd waar uw wagen stond ten opzichte van de wagen die u daar zag, tekende u op een blad de positie van de twee wagens (zie blad “positie wagens” in het administratief dossier) en legde u uit dat de andere wagen aan de andere kant van de weg stopte. Hoewel u dus tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaarde dat de andere wagen aan dezelfde kant van de weg geparkeerd stond, zegt u dan tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat die aan de andere kant van de weg stond. Dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen.

Gevraagd hoe ver uw wagen stond van de andere wagen op dat moment, zei u zowel tijdens uw eerste als tweede persoonlijk onderhoud dat u op ongeveer 40 meter afstand stond van de andere wagen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.13 en CGVS2 p.9).

U verklaarde dat u toen zou gezien hebben dat een van de militairen die uitstapte een belangrijke graad had en dat dit de persoon was die iemand doodschoot (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.10).

Gevraagd hoe u wist dat die militair een belangrijke graad had, zei u dat u de graden kent omdat u officieren ziet op de luchthaven en dat er twee gekruiste sabels en een adelaar staan op het insigne van die officier. Gevraagd of u dat dan zag toen u aan het filmen was, bevestigde u dit en zei u dat u dat kon zien omdat de rode lichten van de (andere) wagen aanstonden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.13). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS zei u dat u dit insigne gezien had vanuit uw wagen en tekende u ook dit insigne op een blad (zie blad badge officier in het administratief dossier).

Dat u, 's nachts in de woestijn vanop 40 meter afstand, een insigne zou kunnen herkennen op de schouders van een persoon is niet geloofwaardig, ook al werd die persoon dan verlicht door de achterlichten van een wagen.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS zei u dat men twee maal op uw wagen schoot toen u vertrok (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.10). Toen er u gevraagd werd of u dan niet achtervolgd werd op het moment dat u vertrok nadat u getuige was van de moord, zei u: "**nee, ze hebben me niet gevolgd**". U voegde daar aan toen dat ze het nummer van uw wagen (uw nummerplaat) hadden en dat ze u zo gemakkelijk wisten terug te vinden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.13).

Toen er u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd wat er gebeurde toen u daar wegreed, zei u dat ze twee keer schoten en gevraagd wat er daarna gebeurde, zei u dat u probeerde om niet achterom te kijken omdat u bang was dat ze u gingen volgen en dat u snel wegreed. Gevraagd of ze u dan niet achtervolgden, zei u: "**ik weet het niet, ik zag ze niet**". U zei daar verder over dat u niet achterom keek maar dat u merkte dat niemand u gevolgd was toen u thuis kwam (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.10). Hoewel u dus tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat men u niet zou achtervolgd hebben, zegt u dus tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u het eigenlijk niet weet.

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaarde u dat u, de dag nadat u de moord had zien gebeuren, naar uw werk ging. **U zei daarover dat u die dag geen reis had maar toch naar uw werk ging.** Uw vader belde u dan over de middag en zei u dat er mensen bij hem thuis waren langsgekomen die naar u vroegen. U ging daarna naar huis en naar de Nijl om na te denken over wat u ging doen. U verklaarde verder dat u dan de dag erna opgepakt werd toen u naar uw werk ging. U ging naar uw werk die dag want u had toen een reis (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.10).

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS, zei u dat u, de dag nadat u getuige was van de moord, terug ging naar uw huis en nadacht over wat u moest doen. U ging daarna aan de Nijl zitten om na te denken, waarna u zei dat u eerst naar het huis van uw vader ging voor u naar de Nijl ging. Daarna ging u dan naar uw huis waar uw vrouw u gezegd zou hebben dat er mensen langsgekomen waren die op zoek waren naar u (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.7). Toen er u dan gevraagd werd of u ook ging werken de dag voor uw arrestatie, zei u dat u dat niet gedaan hebt. U werd toen geconfronteerd met uw verklaringen die u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud deed, namelijk dat u toen wel ging werken. **U zei daarop dat u moest werken die dag maar dat u niet ging.** U verklaarde dat u dit ook gezegd zou hebben tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud maar dat "vertaler misschien een fout maakte." Gevraagd of u dan moest werken op de dag van uw arrestatie en of u een vlucht of een reis had die dag, zei u dan dat ze u op uw werk gezegd zouden hebben dat u ook moest komen naar uw werk, ook als u eigenlijk niet moest werken die dag, in het geval dat er iemand afwezig was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.8).

Opnieuw moet er dus vastgesteld worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt, ditmaal over wat u deed de dag nadat u getuige zou geweest zijn van een moord.

U verklaarde dat u de video van de moord op een CD zette (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.10). Gevraagd waar u deze CD verborg, zei u dat u deze verborg in het huis van een vriend van u. U zei dat u hem niet zei wat het was (de CD) en gevraagd wat u hem dan zei, legde u uit dat er in het huis van uw vriend een deel is dat enkel voor mannen is en dat u de sleutels hebt van dat deel. **Onder de kast** daar zijn er tegels die los zitten en u stak de CD onder die tegels (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.14).

Toen u er u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd waar u de CD precies verborg, zei u dat u de CD verborg **onder het bed van uw vriend**, het bed aan de rechterkant in de kamer (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.11).

Opnieuw legt u dus tegenstrijdige verklaringen af, deze maal over de plaats waar u de CD met de video van de moord verborg.

U verklaarde dat u, nadat u opgepakt werd, meegenomen werd naar een gevangenis in Bahri waar ze u meteen vroegen wat u gefilmd had en waar de video zich bevond waarop u ontkende dat u iets gefilmd zou hebben. U verklaarde dat u 5 tot 6 maanden in die gevangenis zat voor u kon ontsnappen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.10).

Gevraagd wat ze allemaal vroegen toen u opgesloten zat in de gevangenis, welke vragen ze u stelden, zei u dat hun onderzoek niet duidelijk was, dat ze u naar de video vroegen en dat u zei dat u niet gefilmd had. Gevraagd of ze nog andere zaken vroegen buiten de vragen over de video, zei u dat ze geen andere vragen stelden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.6). U zei verder dat ze u, gedurende die 5 à 6 maanden opgesloten zat ook niet vroegen wat u daar in de woestijn deed toen u aan het filmen was. Zelfs toen er u gevraagd werd of ze u toen vroegen naar waar u vertrok nadat u getuige was van die moord, zei u dat ze u dat nooit gevraagd hebben en dat ze u enkel naar de video vroegen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.7).

Dat ze u, gedurende de 5 à 6 maanden dat u opgesloten zat, nooit een andere vraag zouden gesteld hebben buiten de vraag waar de video was is weinig geloofwaardig. Dat ze u zelfs niet gevraagd zouden hebben naar waar u eigenlijk vertrok of op weg was nadat u de moord zou gefilmd hebben is volstrekt ongeloofwaardig. U verklaarde immers dat ze wisten dat u hen en de moord gefilmd had en dat ze de video die u van deze moord zou gemaakt hebben absoluut wilden bemachtigen. Dat men u dan gedurende een half jaar niet eens de zo voor de hand liggende vraag zou gesteld hebben, namelijk waar u naartoe ging nadat u deze video opnam, is niet aannemelijk.

Omwille van de hierboven aangehaalde argumenten kan er dus ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de Soedanese autoriteiten u opgepakt zouden hebben nadat u getuige zou geweest van een moord gepleegd door een officier.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u dus niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een attest van het Sint Pietersziekenhuis d.d. 13/07/2018, een Franstalige en Nederlandstalige versie van een attest van een psycholoog van het centrum d'ici et ailleurs d.d. 23/04/2018 en 2 medische attesten van de arts bij fedasil d.d. 20/04/2018.

Wat betreft het attest van het Sint Pietersziekenhuis d.d. 13/07/2018: dit attest verklaart dat u naar de spoedgevallendienst ging waar er bilaterale blindheid bij u werd vastgesteld; dit wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS. Een verband met de door u verklaarde vervolging door de Soedanese autoriteiten, waar door het CGVS geen geloof wordt aan gehecht, kan echter niet vastgesteld worden. Dit document verandert de hierboven gedane vaststellingen dan ook niet.

Wat betreft het attest van een psycholoog van het centrum d'ici et ailleurs d.d. 23/04/2018; hierin staat beschreven dat er voor u een psychologische opvolging werd opgestart voor een zwaar geval van PTSS ten gevolge van meegemaakte gruwelijkheden en geweld zowel in uw land van herkomst als op uw weg die u in België bracht. Wat betreft de meegemaakte gruwelijkheden en geweld die u in uw land van herkomst zou meegemaakt hebben; de psycholoog baseert zich hier duidelijk enkel op uw verklaringen. Het is niet aan de psycholoog om de geloofwaardigheid van deze verklaringen na te gaan. Dat u in Soedan vervolgd werd door de Soedanese autoriteiten nadat u getuige zou geweest zijn van een moord wordt hierboven niet geloofwaardig geacht. Dit attest verandert de hierboven gedane vaststellingen dan ook niet.

Wat betreft de meegemaakte gruwelijkheden en geweld die u op weg naar België zou meegemaakt hebben; u verklaarde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS dat u in Libië een maand

lang geslagen en mishandeld werd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.5). Dit wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. Deze verklaringen van uw psycholoog veranderen de hierboven gedane vaststellingen dan ook niet.

Wat betreft het medisch attest van de dokter van Fedasil d.d. 20/04/2018; hierin verklaart de arts dat u vertelde over ernstige fysieke foltering die volgens u plaatsvond terwijl u gedurende zes maanden opgesloten zat in de gevangenis in Soedan maar dat ze enkel de littekens kan attesteren die zichtbaar zijn op uw lichaam. De arts baseert zich hier dus duidelijk enkel op uw verklaringen. Het is niet aan de arts om de geloofwaardigheid van deze verklaringen na te gaan. De arts stelde littekens vast op uw onderrug, rechter onderbeen en ter hoogte van uw polsen, wonden boven uw bilspleet, een gebroken snijtand en punctiforme onregelmatigheden aan de onderzijde van uw penis. Dat u in Soedan vervolgd werd door de Soedanese autoriteiten nadat u getuige zou geweest zijn van een moord wordt hierboven niet geloofwaardig geacht. Dit attest verandert de hierboven gedane vaststellingen niet aangezien het vaststellen van deze littekens niet betekent dat deze veroorzaakt werden door de door u verklaarde vervolging door de Soedanese autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan “van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")”.

Verzoeker verwijst en citeert uit landeninformatie waaruit blijkt dat er in Soedan mensenrechtenschendingen plaatsvinden ten aanzien van leden van de oppositie, dat de omstandigheden in de gevangenissen mensonterend zijn.

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan “van artikelen 1.2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")”.

Verzoeker stelt:

“Ten eerste, wordt verzoeker verweten dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaart heeft dat de wagen van de militairen aan de zelfde kant van de weg waar hij stond gestopt is, terwijl hij in zijn tweede onderhoud uitgelegd heeft dat de wagen aan de andere kant stopte. Verzoeker bevestigt dat de wagen aan dezelfde kant stopte, hij heeft zelfs tijdens zijn tweede onderhoud op een blad papier een tekening gedaan van de positie van de wagens. Hij veronderstelt dat er een missverstand was met de tolk tijdens zijn eerste onderhoud.

We merken op dat de protection agent (PO) op geen enkel moment verzoeker geconfronteerd heeft met deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid. Ter herinnering stelt artikel 17 § 2 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen : (...)

Dit artikel is duidelijk, en legt op de PO die vaststelt dat de asielzoeker schijnbare tegenstrijdige verklaringen aflegt -wat het geval is volgens de CGVS -de verplichting om hem ermee te confronteren om de ernst en relevantie van deze schijnbare tegenstrijdigheid te beoordelen. (...)

Daarom moest de PO, volgens ons, verzoeker vragen stellen over deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid om hem de mogelijkheid geven zijn verklaringen te verduidelijken.

De Commissaris heeft dus zijn verplichtingen uit hoofde van artikel 17 § 2 van het Koninklijk besluit van 2003 niet vervuld.

Vervolgens beweert de CGVS dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de graad herkennen kon op het uniform van de militaire die uit de wagen stapte en de persoon vermoordde, omdat hij omtrent 40 meter van hem stond. We benadrukken echter dat dit een absoluut subjectief bewering van de CGVS is. Verzoeker werkte als pilot en had een perfect zicht.

Hij heeft ook verklaart dat de insigne gouden zijn en dat ze dus door het licht van de wagen schenen en hij ze zo herkennen kon (hij had ze al gezien op uniformen van officiers bij het luchthaven waar hij werkte) (CGVS 1 p13). Hij heeft ook verklaart dat hij de merk van de wagen van de militairen herkennen kon, wat de CGVS niet betwist, hoewel de merk bijna gelijk klein is als de insigne op de uniform van de militair (CGVS 2 p9).

Daarna, beweert de CGVS dat verzoeker zich tegenspreekt, omdat hij tijdens zijn eerste onderhoud verklaart heeft dat hij niet gevolgd werd door de militairen, en tijdens zijn tweede onderhoud uitlegde dat hij niet achterom keek, maar merkte dat niemand hem volgde toen hij thuis aankwam (CGVS 2 p10). Verzoeker heeft dus, logischerwijze, concludeert dat sinds niemand hem volgde toen hij aankwam, hem ook niemand gevolgd had, en daarom heeft hij tijdens zijn eerste onderhoud geantwoord dat hem niemand volgde. We benadrukken dat de CGVS hier met woorden speelt, en er geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker is. Verzoeker heeft alleen tijdens zijn tweede onderhoud meer details gegeven.

Hier opnieuw wordt verzoeker bovendien niet geconfronteerd. We verwijzen naar de ontwikkeling supra betreffend artikel 17 § 2 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en herhalen dat indien de PO van mening was dat er een tegenstrijdigheid was in de verklaringen van verzoeker, hij hem geconfronteerd zou hebben moeten. Trouwens onderlijnt de CGVS dat verzoeker eerst uitgelegd heeft dat hij de dag voor zijn arrestatie naar zijn werkplaats ging, terwijl hij tijdens zijn tweede onderhoud verklaart heeft dat hij niet ging. Verzoeker heeft tijdens een afspraak in onze kantoor bevestigt dat hij inderdaad niet naar zijn werkplaats ging.

En analyse van het verslag van de eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker toont aan dat hij twee keer van de dag van zijn arrestatie gesproken heeft. Hij heeft inderdaad verklaart dat hij, nadat hij getuig was van de moord, naar zijn schoonfamilie ging, en dat hij « pas de volgende ochtend » terug naar zijn werk ging. Hierdoor bedoelde verzoeker de tweede dag na de moord (verzoeker heeft voor zijn raad verduidelijkt : hij ging 's nachts niet terug naar zijn werk dat hij de avond ervoor heel laat verlaten had, en als het de volgende ochtend zoals gewoonlijk was, had hij "de volgende dag" gezegd en niet "pas de volgende ochtend"). De tweede dag na de moord ging hij werken, zoals in het verslag gesteld wordt, en kreeg een telefoontje van zijn vader die zei dat mensen op zoek naar hem waren. Zijn vader's oproep is de meest gedenkwaardige herinnering (omdat hij schreeuwde). Kort na de telefoontje van zijn vader werd hij gearresteerd.

Hij onderlijnt ook dat deze feiten al 6 jaren geleden gebeurden (in januari-februari 2013), en dat hij door de vele verschillende foltering zware psychologische (zowel als fysische) problemen heeft (we zullen dit element infra verder ontwikkelen). Hij benadrukt dat hij alles verklaart heeft bij de CGVS waarvan hij zich herinnerde.

Bovendien verwijt de CGVS aan verzoeker ook een tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen betreffend de plek waar hij de CD met de video van de moord door de militair verstoppt heeft. In zijn eerste zowel als zijn tweede onderhoud, heeft verzoeker verklaart dat hij de CD in plastic en zacht karton zette, en het onder tegels in de kamer voor mannen in het huis van zijn vriend Akram verstoppte. Hij heeft tijdens zijn tweede onderhoud verklaart dat hij de ingepakte CD onder de tegels onder het bed verzorgde, en hij bevestigt dit. Hij heeft tijdens een afspraak in onze kantoor vastgesteld dat er in het verslag van zijn eerste onderhoud staat dat hij de CD onder de kast zette, en ment dat dit een missverstand met de tolk was. Hij verklaart dat hij alleen van de kast spraak om het bed te situeren in de kamer.

Verder ment de CGVS ook dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker tijdens zijn detentie nooit andere vragen gesteld werd als over waar de CD zich bevindt, zoals bij voorbeeld wat hij in de woestijn deed, of waar hij toe reed toen hij vluchtte nadat hij getuige was van de moord. Verzoeker volhardt in zijn verklaring dat ze hem alleen over de plaats van de CD ondervroegen, en dat hij alles vertelde waarvan hij zich herinnert.

We benadrukken hier opnieuw en dat verzoeker door de vele verschillende foltering zware psychologische (zowel als fysische) problemen heeft, en dat dit zowel zijn geheugen als zijn verklaringen beïnvloeden kan (we zullen dit element infra verder ontwikkelen).

We onderlijnen ook dat de beslissing zich meer concentreert op de weinige elementen waar verzoeker niet antwoorden kon, of sommige beweerde inconsistenties of tegenstrijdigheden in zijn relaas, zonder de vele details die hij gegeven heeft over verschillende aspecten van zijn relaas in rekening te nemen. Hij heeft bij voorbeeld vele details gegeven over de verschillende vormen van foltering die hij ondergaan is, zowel als over de gevangenis en de omstandigheden in het gevangenis (CGVS 1 p10-12).

Het geheel van pagina 10 tot 12 bevat alleen de gedetailleerde verklaringen van verzoeker betreffend zijn detentie, de foltering, en de omstandigheden in de gevangenis.

Hij heeft ook tijdens zijn tweede onderhoud vele details spontaan gegeven over zijn arrestatie aan zijn werk en de rit naar de gevangenis van Bahri (CGVS 2 p6).

De beslissing maakt echter geen melding van al deze details, die helemaal spontaan zijn en de realiteit van de detentie en mishandeling van verzoeker aanduiden. Door geen rekening te houden met al de details die verzoeker geven kon, heeft de CGVS zijn motivering en minutie plicht geschonden.

Bovendien heeft verzoeker duidelijk verklaart, tijdens zijn 2 onderhouden, dat zijn familie herhaaldelijk sinds zijn vertrek lastig gevallen werd door de overheden. Zijn broer moest zelfs zijn regio van herkomst verlaten (CGVS 1 p7 en 12, CGVS 2 p7).

Ten slotte, verwerpt de CGVS de verschillende medische attest die verzoeker neergelegd heeft.

Ten eerste, wordt het attest van de psycholoog verworpen, dewelk informeert dat verzoeker onder een zwaar geval van PTSS leidt. De CGVS benadrukt dat de psycholoog zich op de verklaringen van verzoeker baseert om te melden dat dit zwaar PTSS door de door verzoeker doorgemaakte gruwelijkheden veroorzaakt werd, en ment dat het niet aan de psycholoog is om de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker na te gaan. Op dit grond, verwerpt de CGVS het attest helemaal, zonder ervan rekening te houden.

We benadrukken echter de grote psychologische kwetsbaarheid van verzoeker, en menen dat deze gegeven niet op geldige wijze in aanmerking genomen werd tijdens de beoordeling van de aanvraag van de verzoeker."

Verzoeker verwijst naar wetenschappelijk onderzoek en rechtspraak inzake psychologische attesten.

Verder verwijst verzoeker naar een e-mail met getuigenis omtrent de psychologische toestand van verzoeker voor de aanvang van het gehoor bij het CGVS en een recent attest.

"Verzoeker wenst ook op te merken dat de tolk tijdens zijn tweede onderhoud ook Soedanees was, en dit hem wantrouwend maakte omdat hij de Soedanese overheden steeds vreest.

Verder verwerpt de CGVS de door verzoeker neergelegde medisch attest (van en dokter van Fedasil) mbt de vele verschillende littekens op zijn lichaam, omdat het attest zich op de verklaringen van verzoeker baseert betreffend de oorsprong van deze littekens.

We benadrukken dat de vele littekens -zoals beschreven op de medische attest overeenstemmen met de verklaringen van mishandelingen van verzoeker. We verwijzen in dit verband naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgens de welke medische attesten die ter ondersteuning van een asielerzoek neergelegd worden, onderworpen moeten worden aan een strenge controle door de asielinstanties (EHRM, R.C. vs Sweden, 09/03/2010 en EHRM, MO. M. vs France, 18/04/2013)." Verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake medische attesten.

Verzoeker stelt verder: *"Verzoeker ment ook dat de motivering van de Commissaris generaal betreffend de weigering van de subsidiaire bescherming status niet draagkrachtig is. De beslissing bevat inderdaad absoluut geen motivatie betreffend het weigering van subsidiaire bescherming. behalve het feit dat zijn asiel relaas niet geloofwaardig geacht wordt."*

2.1.2. Verzoeker voegt volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Country Report on Human Rights Practices for 2017, United States, Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, p1-11;

4. Fédération Internationale pour les Droits de l'Homme, "Arbitrary arrests and continued incommunicado detentions by Sudanese government force", 14/02/2018;

5. Sudan Tribune, "Rights defenders call for international pressures over arbitrary detention in Sudan", 21/04/2018, <https://reliefweb.int/report/sudan/rights-'defenders-call-international-p pressures-over-arbitrary-detention-sudan>;

6. COI Focus "Sudan. Risk upon return", van 06/02/2018, https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_sudan._risk_upon_return_1_.pdf, p24,46-47

7. Email getuigenis van Marie D.;

8. Attest van de psycholoog van verzoeker van 14/08/2018".

2.1.3. Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer. Deze nota bevat een attest van 5 februari 2019 van verzoekers psychiater en een nota met screenshots inzake verzoekers 'reisweg en plaats van de feiten'.

Beoordeling

2.2.1. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de twee aangevoerde middelen samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, “*Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*”, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, “*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*”, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, “*Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*”, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.4. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Verzoeker verwijst naar de stukken 7 en 8 om aan te tonen dat hij psychologisch niet in staat was een interview af te leggen bij verweerder. Te dezen wordt vastgesteld dat (i) stuk 7 geschreven is door een advocate die verzoeker niet bijstaat en zelf stelt geen psycholoog te zijn zodat deze verklaring niet nuttig wordt bijgebracht; (ii) stuk 8 een psychologisch attest betreft van 14 augustus 2018 en aldus dateert van voor het gehoor van verzoeker op 10 oktober 2018; (iii) verzoeker tijdens beide gehoren werd bijgestaan door een advocaat die geen opmerkingen formuleerde over de wijze van het verloop van de gehoren; (iv) uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt dat met verzoekers aangevoerde psychologische problemen rekening werd gehouden. De stukken 7 en 8 kunnen derhalve niet aantonen dat verzoeker niet in staat was om op nuttige wijze zijn verklaringen af te leggen bij de instantie waar hij zijn nood aan internationale bescherming diende uit te leggen.

Het ter terechtzitting neergelegde attest van 5 februari 2019 van de psycholoog en psychiater is inhoudelijk hetzelfde attest als het bijgebrachte psychologisch attest van 14 augustus 2018 en kan bijgevolg geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

2.2.6. Inzake het tweede gehoor stelt verzoeker: “*Verzoeker wenst ook op te merken dat de tolk tijdens zijn tweede onderhoud ook Soedanees was, en dit hem wantrouwend maakte omdat hij de Soedanese overheden steeds vreest.*”

Verzoeker noch zijn advocaat maakte hieromtrent enige opmerking en verzoeker toont evenmin concreet aan op welke wijze de aanwezigheid van een Soedanese tolk zijn verklaringen beïnvloedde.

2.2.7. Verzoeker voert aan dat hij 's nachts in de woestijn (of een verlaten gebied) getuige was van de executie van een persoon door militairen en dat hij dit heeft gefilmd heeft met zijn gsm.

Inzake de positie van verzoeker tijdens het filmen stelt de bestreden beslissing: *“U zei dat u ten oosten van de weg stopte en dat er toen een andere wagen stopte, wat verder van u, ook ten oosten van de weg (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.10). Toen er u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS gevraagd werd waar uw wagen stond ten opzichte van de wagen die u daar zag, tekende u op een blad de positie van de twee wagens (zie blad “positie wagens” in het administratief dossier) en legde u uit dat de andere wagen aan de andere kant van de weg stopte. Hoewel u dus tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaarde dat de andere wagen aan dezelfde kant van de weg geparkeerd stond, zegt u dan tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat die aan de andere kant van de weg stond. Dit zijn dus duidelijk tegenstrijdige verklaringen.”*

Verzoeker argumenteert hieromtrent als volgt: *“Verzoeker bevestigt dat de wagen aan dezelfde kant stopte, hij heeft zelfs tijdens zijn tweede onderhoud op een blad papier een tekening gedaan van de positie van de wagens. Hij veronderstelt dat er een missverstand was met de tolk tijdens zijn eerste onderhoud.”*

Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn tweede onderhoud een tekening van de positie van de wagens maakte en dat de wagen aan dezelfde kant stopte; dit is tegenstrijdig de bestreden beslissing die op basis van verzoekers verklaringen terecht stelt: *“Toen er u tijdens uw **tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS gevraagd werd waar uw wagen stond ten opzichte van de wagen die u daar zag, tekende u op een blad de positie van de twee wagens (zie blad “positie wagens” in het administratief dossier) en legde u uit dat de andere wagen aan de andere kant van de weg stopte”** (eigen vetzetting). Gelet op het feit dat verzoeker een tekening maakte is een misverstand met de tolk uitgesloten. Deze tekening bevindt zich in het administratief dossier (stuk 7, derde pagina) en toont duidelijk twee wagens aan verschillende kanten van de weg. Daargelaten de vaststelling dat het document ‘reisweg en plaats van de feiten’ (toegevoegd aan de ter zitting neergelegde nota) in wezen een verweer is ten aanzien van de bestreden beslissing en aldus reeds in het verzoekschrift had moeten gebeuren, stelt de Raad vast dat dit document een *post factum* verklaring betreft die het voorgaande niet kan weerleggen.*

Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 17 artikel 17 § 2 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de Raad vast dat het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

Verzoeker verwijst naar zijn perfect zicht als piloot teneinde de motivering te weerleggen die stelt: *“U verklaarde dat u toen zou gezien hebben dat een van de militairen die uitstapte een belangrijke graad had en dat dit de persoon was die iemand doodschoot (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.10). Gevraagd hoe u wist dat die militair een belangrijke graad had, zei u dat u de graden kent omdat u officieren ziet op de luchthaven en dat er twee gekruiste sabels en een adelaar staan op het insigne van die officier. Gevraagd of u dat dan zag toen u aan het filmen was, bevestigde u dit en zei u dat u dat kon zien omdat de rode lichten van de (andere) wagen aanstonden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS p.13). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS zei u dat u dit insigne gezien had vanuit uw wagen en tekende u ook dit insigne op een blad (zie blad badge officier in het administratief dossier). Dat u, ‘s nachts in de woestijn vanop 40 meter afstand, een insigne zou kunnen herkennen op de schouders van een persoon is niet geloofwaardig, ook al werd die persoon dan verlicht door de achterlichten van een wagen.”*

Verzoekers verwijzing naar zijn zicht is niet dienstig ter weerlegging van voormelde motivering. Verweerder stelt terecht dat het niet mogelijk is om van een afstand van 40 meter dergelijke insignes nauwkeurig te kunnen zien; daarenboven blijkt dat verzoeker stelde dat het *“echt donker”* was (gehoor CGVS I, p. 10) zodat de achterlichten van een auto onmogelijk voldoende licht kunnen werpen op deze insignes. Gelet deze omstandigheden dient tevens te worden opgemerkt dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat verzoeker in het donker met zijn gsm nuttige beelden kon maken van feiten die zich op een veertigtal meter van hem afspeelden.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker zich enerzijds beroept op zijn perfect zicht als piloot maar dat hij anderzijds niet in staat is om zich te herinneren op welke datum dat hij werd opgepakt (gehoor CGVS II, p. 6). Van verzoeker, van wie aangenomen kan worden dat hij als piloot gewoon is om te werken met data, is het niet aannemelijk dat hij zich de datum van zijn arrestatie niet meer zou herinneren.

Inzake de gebeurtenissen nadat verzoeker zou zijn betrapt op het filmen van de executie stelt de bestreden beslissing: *“Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud met het CGVS zei u dat men twee maal op uw wagen schoot toen u vertrok (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.10). Toen er u gevraagd werd of u dan niet achtervolgd werd op het moment dat u vertrok nadat u getuige was van de moord, zei u: **“nee, ze hebben me niet gevolgd”**. U voegde daar aan toen dat ze het nummer van uw wagen (uw nummerplaat) hadden en dat ze u zo gemakkelijk wisten terug te vinden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS1 p.13). Toen er u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd wat er gebeurde toen u daar wegreed, zei u dat ze twee keer schoten en gevraagd wat er daarna gebeurde, zei u dat u probeerde om niet achterom te kijken omdat u bang was dat ze u gingen volgen en dat u snel wegreed. Gevraagd of ze u dan niet achtervolgden, zei u: **“ik weet het niet, ik zag ze niet”**. U zei daar verder over dat u niet achterom keek maar dat u merkte dat niemand u gevolgd was toen u thuis kwam (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.10). Hoewel u dus tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat men u niet zou achtervolgd hebben, zegt u dus tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u het eigenlijk niet weet.”*

Het is volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker (i) niet achtervolgd werd na het lossen van schoten op zijn auto, in aanmerking genomen dat de gebeurtenissen zich 's nachts in de woestijn afspeelden en de daders hooggeplaatste militairen waren die een persoon wederrechtelijk hadden geëxecuteerd; (ii) dienaangaande geen eensluitende verklaringen aflegde.

Op basis van de aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, stelt deze terecht: *“Opnieuw moet er dus vastgesteld worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt, ditmaal over wat u deed de dag nadat u getuige zou geweest zijn van een moord.”* Verzoekers *post factum* verklaringen in het verzoekschrift kunnen niet aanvaard worden als dienstige weerlegging.

Verweerder stelt ook terecht vast dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde omtrent de plaats waar hij de beweerdelijk de CD zou hebben verstoep. Verzoekers bevestiging van één van zijn verklaringen is afdoende om deze terechte motivering in een ander daglicht te stellen.

De bestreden beslissing motiveert inzake verzoekers voorgehouden detentie: *“Gevraagd wat ze allemaal vroegen toen u opgesloten zat in de gevangenis, welke vragen ze u stelden, zei u dat hun onderzoek niet duidelijk was, dat ze u naar de video vroegen en dat u zei dat u niet gefilmd had. Gevraagd of ze nog andere zaken vroegen buiten de vragen over de video, zei u dat ze geen andere vragen stelden (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.6). U zei verder dat ze u, gedurende die 5 à 6 maanden opgesloten zat ook niet vroegen wat u daar in de woestijn deed toen u aan het filmen was. Zelfs toen er u gevraagd werd of ze u toen vroegen naar waar u vertrok nadat u getuige was van die moord, zei u dat ze u dat nooit gevraagd hebben en dat ze u enkel naar de video vroegen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS2 p.7). Dat ze u, gedurende de 5 à 6 maanden dat u opgesloten zat, nooit een andere vraag zouden gesteld hebben buiten de vraag waar de video was is weinig geloofwaardig. Dat ze u zelfs niet gevraagd zouden hebben naar waar u eigenlijk vertrok of op weg was nadat u de moord zou gefilmd hebben is volstrekt ongeloofwaardig. U verklaarde immers dat ze wisten dat u hen en de moord gefilmd had en dat ze de video die u van deze moord zou gemaakt hebben absoluut wilden bemachtigen. Dat men u dan gedurende een half jaar niet eens de zo voor de hand liggende vraag zou gesteld hebben, namelijk waar u naartoe ging nadat u deze video opnam, is niet aannemelijk.”*

Verzoekers volharding in zijn verklaringen is niet dienstig ter weerlegging van voorgaande pertinente vaststellingen. Het is geheel niet geloofwaardig dat de veiligheidsdiensten, die zich veel moeite getroosten om een vermeende CD terug te vinden, nooit een vraag zouden hebben gesteld inzake de persoonlijke omstandigheden van verzoeker op het ogenblik van de vermeende video-opnames.

Verzoekers verwijzing naar zijn psychologische situatie kan niet aangenomen worden voor de vastgestelde anomalieën in zijn relaas. Verzoeker blijkt immers over feiten die geen verband houden met zijn asielrelaas wel degelijk eensluitende verklaringen af te leggen.

De Raad stelt op basis van verzoekers verklaringen vast dat hij niet aannemelijk kan maken dat ingevolge het filmen van een executie hij werd gedetineerd of in de negatieve aandacht staat van de Soedanese autoriteiten.

De Raad benadrukt dat het niet is omdat het medische verslag van de dokter van Fedasil van 20 april 2018 een samenvattende weergave bevat van verzoekers verklaringen, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de feiten zou kunnen aantonen. Een medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas kunnen de littekens hun oorzaak vinden in andere feiten.

De uitgebreide verwijzing naar landeninformatie omtrent de mensenrechtensituatie in Soedan is niet dienstig omdat deze verzoekers ongeloofwaardigheid niet herstellen, en dit omwille van de inconsistenties en incoherenties in verzoekers relaas die leiden tot het besluit dat zijn relaas ongeloofwaardig is.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker brengt evenmin een element bij waaruit kan blijken dat hij zich dienstig kan beroepen op het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS